

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (siedma komora)

zo 4. júna 2020 *

„Odvolanie – Verejná služba – Európska služba pre vonkajšiu činnosť (ESVČ) – Dočasný zamestnanec – Psychické obťažovanie – Žiadosť o pomoc – Zamietnutie žiadosti – Žaloba o neplatnosť a o náhradu škody – Článok 41 Charty základných práv Európskej únie – Právo byť vypočutý – Článok 266 ZFEÚ – Výkon zrušujúceho rozsudku“

Vo veci C-187/19 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie podané 22. februára 2019,

Európska služba pre vonkajšiu činnosť (ESVČ), v zastúpení: S. Marquardt a R. Spáč, splnomocnení zástupcovia,

žalobkyňa,

ďalší účastník konania

Stéphane De Loecker, bývalý dočasný zamestnanec ESVČ, bydliskom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: J.-N. Louis, avocat,

žalobca v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (siedma komora),

v zložení: predseda siedmej komory P. G. Xuereb, sudcovia T. von Danwitz a A. Kumin (spravodajca),

generálny advokát: P. Pikamäe,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

- 1 Európska služba pre vonkajšiu činnosť (ESVČ) sa svojím odvolaním domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 13. decembra 2018, De Loecker/ESVČ (T-537/17, neuverejnený, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2018:951), ktorým Všeobecný súd na jednej strane zrušil rozhodnutie ESVČ z 10. októbra 2016 o zamietnutí žiadosti o pomoc, ktorú pán Stéphane De Loecker podal podľa článkov 12a a 24 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „sporné rozhodnutie“), a na druhej strane zamietol ako nedôvodnú jeho žalobu v časti, v ktorej sa domáhal náhrady údajne spôsobenej škody.

Právny rámec

- 2 Článok 12a Služobného poriadku úradníkov Európskej únie v znení uplatňujúcom sa na spor (ďalej len „Služobný poriadok“), ktorý sa v súlade s článkom 11 Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie (ďalej len „PZOZ“) analogicky uplatňuje na dočasných zamestnancov, stanovuje:

„1. Zamestnanci sa musia zdržať všetkých foriem psychického alebo sexuálneho obťažovania.

...

3. ‚Psychické obťažovanie‘ je každé nevhodné správanie, ktoré trvá počas určitého obdobia, opakuje sa alebo je systematické a spojené s fyzickým správaním, hovoreným alebo písaným slovom, gestami alebo inými úmyselnými činmi, a ktoré môžu poškodiť osobnosť, dôstojnosť alebo fyzickú alebo psychickú integritu osoby.

...“

- 3 Článok 24 tohto Služobného poriadku, ktorý sa v súlade s článkom 11 PZOZ analogicky uplatňuje na dočasných zamestnancov, stanovuje:

„Únia pomôže každému úradníkovi, najmä v konaní proti osobe, ktorá sa dopúšťa vyhrážania, urážania alebo ohovárania, alebo pri útoku na osobu alebo majetok, ktorému je vystavený on alebo jeho rodinný príslušník z dôvodu svojho postavenia alebo svojich povinností.

Spoločne a nerozdielne nahradia úradníkovi škodu, ktorú utrpel v týchto prípadoch, ak úradník túto škodu nespôsobil úmyselne alebo hrubou nedbanlivosťou a ak sa mu nepodarilo získať náhradu škody od osoby, ktorá ju spôsobila.“

- 4 Podľa článku 90 uvedeného Služobného poriadku:

„1. Každá osoba, na ktorú sa vzťahuje tento služobný poriadok, môže predložiť menovaciemu orgánu žiadosť, aby prijal rozhodnutie, ktoré sa jej týka. Orgán oznámi dotknutej osobe svoje odôvodnené rozhodnutie do štyroch mesiacov odo dňa predloženia žiadosti. Ak po uplynutí tejto lehoty nedostala dotknutá osoba žiadnu odpoveď, žiadosť sa pokladá za zamietnutú; proti takémuto zamietnutiu môže podať sťažnosť v súlade s nasledujúcim odsekom.

2. Každá osoba, na ktorú sa vzťahuje tento služobný poriadok, môže predložiť menovaciemu orgánu sťažnosť na akt, ktorý má na ňu negatívny účinok, ak uvedený orgán prijal rozhodnutie alebo ak neprijal opatrenie predpísané služobným poriadkom. Sťažnosť sa musí podať do troch mesiacov...

...

Orgán oznámi dotknutej osobe svoje odôvodnené rozhodnutie do štyroch mesiacov odo dňa podania sťažnosti. Ak po uplynutí tejto lehoty dotknutá osoba nedostala odpoveď na svoju sťažnosť, považuje sa to za nepriamo prijaté rozhodnutie, ktorým sa jej sťažnosť zamieta, a môže sa proti nemu odvolať podľa článku 91.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 5 Okolnosti predchádzajúce sporu sú opísané v bodoch 5 až 39 napadnutého rozsudku a možno ich zhrnúť týmto spôsobom.
- 6 S. De Loecker bol prijatý do zamestnania v ESVČ ako dočasný zamestnanec na základe zmluvy na štyri roky, aby od 1. januára 2011 zastával miesto vedúceho delegácie Európskej únie v Bujumbure (Burundi) (ďalej len „delegácia“) v postavení vyslaného zamestnanca belgických diplomatických služieb.
- 7 Od 10. júna do 14. júna 2013 bola na delegácii vykonaná kontrola zo strany spoločnej misie oddelenia podpory a hodnotenia delegácie ESVČ a generálneho riaditeľstva (GR) Európskej komisie „Rozvoj a spolupráca – EuropeAid“ (ďalej len „hodnotiaca misia“). Návrh správy hodnotiacej misie poukázal na závažné pochybenia pri vedení delegácie S. De Loeckerom, a to tak na úrovni riadenia, ako aj na úrovni organizácie a riešenia konfliktov medzi zamestnancami. K uvedenému návrhu bolo pripojených sedemnást odporúčaní, vrátane okamžitého povolania S. De Loeckera do ústredia ESVČ na konzultácie.
- 8 Od 21. júna do polovice augusta 2013 mal generálny riaditeľ administratívy ESVČ viacero telefonických rozhovorov s predsedom riadiaceho výboru belgického ministerstva zahraničných vecí vo veci situácie S. De Loeckera.
- 9 Dňa 24. júna 2013 generálny riaditeľ administratívy zatelefonoval S. De Loeckerovi, aby ho informoval o jeho naliehavom povolaní do ústredia ESVČ v Bruseli (Belgicko).
- 10 Na stretnutí, ktoré sa konalo 27. júna 2013, generálny riaditeľ administratívy odovzdal S. De Loeckerovi výňatok z návrhu správy hodnotenej misie, obsahujúci hlavné závery, ktoré sa ho týkali.
- 11 Dňa 4. júla 2013 sa v Bruseli konalo stretnutie, ktorému predsedal výkonný riaditeľ oddelenia ESVČ pre Afriku a na ktorom sa zúčastnili viacerí členovia vedenia ESVČ a S. De Loecker s cieľom prediskutovať návrh správy hodnotiacej misie. Na tomto zasadnutí mu bola poskytnutá lehota piatich pracovných dní na predloženie písomných pripomienok. S. De Loecker okrem iného tvrdí, že na začiatku tohto stretnutia ho predsedajúci informoval, že „zásadné rozhodnutie [povolať ho späť do ústredia] už [bolo] prijaté“.
- 12 Dňa 7. júla 2013 S. De Loecker predložil svoje pripomienky k návrhu správy hodnotiacej misie.
- 13 Rozhodnutím vysokého predstaviteľa Európskej únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku (ďalej len „vysoký predstaviteľ“), ktorý konal ako orgán oprávnený uzatvárať pracovné zmluvy (ďalej len „OOUPZ“), z 15. júla 2013 bol S. De Loecker v záujme služby s okamžitou účinnosťou preložený do ústredia ESVČ v Bruseli, aby obsadil pracovné miesto v rámci riaditeľstva ľudských zdrojov GR ESVČ „Správa a financie“. V poslednom odôvodnení tohto rozhodnutia sa uvádza, že toto rozhodnutie bolo prijaté vzhľadom na zistenia vyplývajúce z viacerých misií, ktoré sa konali na delegácii v rokoch 2012 a 2013, vrátane hodnotiacej misie, ktoré odhalili závažné pochybenia pri riadení delegácie a ktoré popri iných dôsledkoch hrozili negatívnym ovplyvnením uplatňovania politik Únie v oblasti spolupráce a rozvoja.

- 14 Dňa 23. augusta 2013 podal S. De Loecker proti tomuto rozhodnutiu návrh na nariadenie predbežného opatrenia a žalobu o neplatnosť. Tento návrh na nariadenie predbežného opatrenia bol zapísaný pod číslom F-78/13 R a táto žaloba o neplatnosť pod číslom F-78/13. Uznesením z 12. septembra 2013, De Loecker/ESVČ (F-78/13 R, EU:F:2013:134), predseda Súdu pre verejnú službu Európskej únie zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Rozsudkom z 13. novembra 2014, De Loecker/ESVČ (F-78/13, EU:F:2014:246), Súd pre verejnú službu zamietol žalobu o neplatnosť.
- 15 Listom z 9. decembra 2013 S. De Loecker na základe článkov 12a a 24 Služobného poriadku zaslal vysokému predstaviteľovi dokument nazvaný „Sťažnosť“, v ktorom poukázal na psychické obťažovanie zo strany generálneho riaditeľa administratívy a požiadal o začatie administratívneho vyšetrovania (ďalej len „žiadost' o pomoc“).
- 16 Listom z 20. decembra 2013 vysoký predstaviteľ potvrdil prijatie žiadosti o pomoc a informoval S. De Loeckera, že ju postúpil na GR Komisie pre ľudské zdroje a bezpečnosť, aby ju vybavilo v spolupráci so službami ESVČ „v príslušnej lehote stanovenej Služobným poriadkom“.
- 17 V ten istý deň vysoký predstaviteľ v postavení OUPZ informoval S. De Loeckera o svojom rozhodnutí vypovedať jeho zmluvu dočasný zamestnanca s účinnosťou od 31. marca 2014. S. De Loecker podal 28. marca 2014 žalobu o neplatnosť tohto rozhodnutia, ktorú Súd pre verejnú službu zamietol rozsudkom z 9. septembra 2015, De Loecker/ESVČ (F-28/14, EU:F:2015:101).
- 18 Rozhodnutím zo 14. apríla 2014 vysoký predstaviteľ konajúci v postavení OUPZ zamietol žiadost' o pomoc. V tomto rozhodnutí vysoký predstaviteľ vysvetlil, že vzhľadom na to, že žiadost' o pomoc obsahuje obvinenia voči generálnemu riaditeľovi pre administratívu, bol do vybavenia veci zapojený Vyšetrovací a disciplinárny úrad Komisie (IDOC), a keďže IDOC sa domnieval, že je dostatočne informovaný na základe spisového materiálu, dospel k záveru, že nie je potrebné začať administratívne vyšetrovanie.
- 19 Dňa 14. júla 2014 podal S. De Loecker sťažnosť na základe článku 90 Služobného poriadku proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho žiadosti o pomoc. Táto sťažnosť bola zamietnutá rozhodnutím výkonného generálneho tajomníka ESVČ zo 14. novembra 2014.
- 20 Podaním do kancelárie Súdu pre verejnú službu 24. februára 2015 podal S. De Loecker návrh na zrušenie rozhodnutia vysokého predstaviteľa zo 14. apríla 2014 o zamietnutí jeho žiadosti o pomoc.
- 21 Rozsudkom zo 16. decembra 2015, De Loecker/ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153), Súd pre verejnú službu zrušil toto rozhodnutie z dôvodu uvedeného v bode 45 tohto rozsudku, že ESVČ nedodržala právo S. De Loeckera byť vypočutý, čím porušila článok 41 ods. 2 písm. a) Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“). Vychádzal zo skutočnosti uvedenej v bode 44 uvedeného rozsudku, že zo spisu vyplýva, že ESVČ sa potom, ako jej bola doručená žiadost' o pomoc, obmedzila na potvrdenie jej prijatia 20. decembra 2013 a pred prijatím uvedeného rozhodnutia v rámci vybavovania tejto žiadosti vôbec nevypočula S. De Loeckera.
- 22 Listom zo 17. decembra 2015 sa S. De Loecker pýtal ESVČ na opatrenia, ktoré má v úmysle prijať na dosiahnutie súladu s článkom 266 ZFEÚ. Listami z 26. februára a 24. marca 2016 túto svoju žiadost' zopakoval.
- 23 Listom zo 14. apríla 2016 ESVČ oznámila S. De Loeckerovi, že je potrebné preskúmať jeho sťažnosť vzhľadom na rozsudky Súdu pre verejnú službu z 13. novembra 2014, De Loecker/ESVČ (F-78/13, EU:F:2014:246), a z 9. septembra 2015, De Loecker/ESVČ (F-28/14, EU:F:2015:101), ktoré „potvrdili“ rozhodnutia prijaté ESVČ o jeho povolaní do ústredia ESVČ v Bruseli, ako aj vypovedanie jeho zmluvy dočasný zamestnanca. ESVČ mu navrhla, aby považoval odpoveď podpísanú vysokým predstaviteľom 14. apríla 2014 za návrh odpovede na jeho žiadost' o pomoc pri obťažovaní a aby jej oznámil skutkové okolnosti, pripomienky, ako aj s nimi súvisiace dôkazy, ktoré chce doplniť ku všetkým dokumentom

a vysvetleniam, ktoré už poskytol v rámci tejto pôvodnej žiadosti, s cieľom preukázať existenciu nepriamych dôkazov predstavujúcich dôkaz *prima facie* o konaní generálneho riaditeľa administratívy vo funkcii k tomu dňu, ktoré by odôvodňovali ich kvalifikáciu ako obťažovanie v zmysle Služobného poriadku a opodstatňovali začatie administratívneho vyšetrovania voči nemu. Bolo spresnené, že tento návrh predstavuje vypočutie S. De Loeckera, pokiaľ ide o zámer administratívy zamietnuť jeho sťažnosť v rámci výkonu rozsudku Súdu pre verejnú službu zo 16. decembra 2015, De Loecker/ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153).

- 24 Listom zo 4. mája 2016 S. De Loecker odpovedal vysokému predstaviteľovi a pripomenul niektoré udalosti.
- 25 ESVČ ho listom z 12. júla 2016 informovala, že jeho žiadosť o pomoc bude znovu preskúmaná útvarmi Komisie v súlade s dohodami, ktoré s ňou uzavrel. ESVČ dodala, že pri tomto opätovnom preskúmaní sa na základe skutočností uvedených v spise pristúpi k analýze nevyhnutnosti začať administratívne vyšetrovanie, a že po skončení tohto opätovného preskúmania mu bude poskytnutá odpoveď OUPZ.
- 26 Sporným rozhodnutím generálny tajomník ESVČ v rámci výkonu rozsudku Súdu pre verejnú službu zo 16. decembra 2015, De Loecker/ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153), zamietol žiadosť žalobcu o pomoc podanú podľa článkov 12a a 24 Služobného poriadku sčasti ako neprípustnú a v každom prípade ako nedôvodnú.
- 27 Dňa 10. januára 2017 podal S. De Loecker sťažnosť proti spornému rozhodnutiu na základe článku 90 Služobného poriadku. Táto sťažnosť bola zamietnutá rozhodnutím OUPZ z 3. mája 2017.

Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

- 28 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 11. augusta 2017 podal S. De Loecker žalobu, ktorou sa domáhal jednak zrušenia sporného rozhodnutia a jednak priznania náhrady škody za utrpenú nemajetkovú ujmu.
- 29 Na podporu svojich návrhov na zrušenie uviedol dva žalobné dôvody, z ktorých prvý je založený na porušení článku 266 ZFEÚ a druhý na porušení práva na obhajobu, konkrétnejšie práva byť vypočutý, ako aj práva na prístup vyplývajúceho z článku 41 Charty.
- 30 Všeobecný súd usúdil, že bolo potrebné spoločne preskúmať tieto dva žalobné dôvody, v ktorých S. De Loecker podľa uvedeného súdu uviedol, že ESVČ tým, že ho nevypočula pri predbežnom preskúmaní, nepristúpila k správne vykonaniu rozsudku Súdu pre verejnú službu zo 16. decembra 2015, De Loecker/ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153).
- 31 Všeobecný súd v bode 56 napadnutého rozsudku konštatoval, že ESVČ zo zrušenia rozhodnutia zo 14. apríla 2014 vyvodila ako dôsledok to, že S. De Loecker mal byť vypočutý pred prijatím tohto rozhodnutia. Podľa uvedeného súdu však Súd pre verejnú službu tým, že uviedol, že žalobca mohol presvedčiť ESVČ, aby prijala odlišné rozhodnutie a najmä aby začala administratívne vyšetrovanie, rozhodol, že vada, ktorou bolo poznačené konanie, sa netýkala tej fázy konania, na konci ktorej ESVČ prijala konečné rozhodnutie, ale tej, keď IDOC vykonal analýzu, na konci ktorej prijal svoju predbežnú analytickú správu.
- 32 Okrem toho Všeobecný súd v bode 58 napadnutého rozsudku usúdil, že tento výklad je v súlade s odôvodnením rozsudku zo 14. februára 2017, Kerstens/Komisia (T-270/16 P, neuverejnený, EU:T:2017:74), ktoré sa na rozdiel od toho, čo tvrdila ESVČ, v prejednávanej veci uplatňuje.

- 33 Všeobecný súd v bode 65 napadnutého rozsudku rozhodol, že „ESVČ tým, že nevypočula [S. De Loeckera] v rámci analýzy predchádzajúcej začiatu administratívneho vyšetrovania, nesprávne vykonala rozsudok [Súdu pre verejnú službu] zo 16. decembra 2015, De Loecker/ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153), a porušila právo [S. De Loeckera] byť vypočutý“. Všeobecný súd v dôsledku toho zrušil sporné rozhodnutie.

Návrhy účastníkov konania

- 34 Svojím odvolaním ESVČ navrhuje, aby Súdny dvor:
- zrušil napadnutý rozsudok,
 - zamietol žalobu ako nedôvodnú, pokiaľ ide o návrh na zrušenie sporného rozhodnutia, a
 - uložil S. De Loeckerovi povinnosť nahradiť trovy konania.
- 35 S. De Loecker navrhuje, aby Súdny dvor:
- v prvom rade zamietol odvolanie ako neprípustné alebo prinajmenšom ako zjavne nedôvodné a
 - uložil ESVČ povinnosť nahradiť trovy konania;
 - subsidiárne, za predpokladu, že Súdny dvor zruší napadnutý rozsudok, konštatoval, že stav konania nedovoľuje rozhodnúť vo veci, vrátil vec Všeobecnému súdu a rozhodol, že o trovách konania sa rozhodne neskôr.

O odvolaní

O prípustnosti odvolania

- 36 S. De Loecker tvrdí, že odvolanie je zjavne neprípustné z dôvodu, že ESVČ sa obmedzuje na opakovanie tvrdení uvedených jednak pred Súdom pre verejnú službu vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 16. decembra 2015, De Loecker/ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153), a jednak pred Všeobecným súdom. Odvolanie preto podľa neho v skutočnosti predstavuje návrh na opätovné preskúmanie žaloby podanej na Všeobecný súd a najmä na nové posúdenie skutkového stavu.
- 37 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry platí, že ak účastník konania napadne výklad alebo uplatnenie práva Únie Všeobecným súdom, môžu sa právne otázky skúmané v prvostupňovom konaní nanovo prejednať v rámci odvolania. Ak by totiž odvolateľ nemohol založiť svoje odvolanie na dôvodoch a tvrdeniach už použitých pred Všeobecným súdom, predmetné konanie by bolo zbavené časti svojho významu (pozri rozsudok z 28. júla 2011, Diputación Foral de Vizcaya a i./Komisia, C-474/09 P až C-476/09 P, neuverejnený, EU:C:2011:522, bod 60 a citovanú judikatúru).
- 38 Keďže ESVČ vytýka Všeobecnému súdu, že nesprávne vyložil článok 41 Charty v rámci svojho posúdenia rozsudku Súdu pre verejnú službu zo 16. decembra 2015, De Loecker/ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153), skutočnosť, že opakuje argumentáciu, ktorú už uviedla v prvostupňovom konaní, neznamená, že táto argumentácia je neprípustná.
- 39 Z toho vyplýva, že odvolanie je prípustné.

O veci samej

- 40 Na podporu svojho odvolania uvádza ESVČ jediný odvolací dôvod. V rámci tohto odvolacieho dôvodu tvrdí, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 65 napadnutého rozsudku rozhodol, že ESVČ tým, že nevypočula S. De Loeckera v rámci analýzy predchádzajúcej začatiu administratívneho vyšetrovania, nesprávne vykonala rozsudok Súdu pre verejnú službu zo 16. decembra 2015, De Loecker/ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153), a porušila právo S. De Loeckera byť vypočutý.
- 41 Tento odvolací dôvod sa skladá z troch častí založených v podstate po prvé na tom, že Všeobecný súd nezohľadnil skutočnosť, že S. De Loecker bol vypočutý, po druhé na nesprávnom výklade rozsudku Súdu pre verejnú službu zo 16. decembra 2015, De Loecker/ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153), a po tretie na pochybení, ktorého sa mal Všeobecný súd dopustiť tým, že v prejednávanej veci uplatnil odôvodnenie vyplývajúce zo svojho rozsudku zo 14. februára 2017, Kerstens/Komisia (T-270/16 P, neuvyverejnený, EU:T:2017:74), s cieľom posilniť svoj výklad rozsudku Súdu pre verejnú službu zo 16. decembra 2015, De Loecker/ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153).

O prvej časti jediného odvolacieho dôvodu

- 42 V prvej časti tohto odvolacieho dôvodu ESVČ v podstate vytýka Všeobecnému súdu, že nezohľadnil postup, ktorý bol dodržaný, ani skutočnosť, že ESVČ vypočula S. De Loeckera tým, že mu dala príležitosť predložiť akékoľvek doplňujúce skutočnosti k svojej pôvodnej sťažnosti predtým, než opätovne predložila spis útvarom Komisie, aby vykonali predbežnú analýzu.

– Tvrdenia účastníkov konania

- 43 ESVČ v podstate tvrdí, že s cieľom vykonať rozsudok Súdu pre verejnú službu zo 16. decembra 2015, De Loecker/ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153), opätovne začala konanie na základe informácií, ktoré poskytol S. De Loecker vo svojej pôvodnej sťažnosti podanej 9. decembra 2013. Spresňuje, že mu umožnila predložiť akékoľvek doplňujúce informácie, ktoré si vo vzťahu k tejto sťažnosti želan predložiť, ešte predtým, ako opätovne predloží spis príslušným útvarom Komisie a IDOC-u na účely novej predbežnej analýzy. ESVČ sa domnieva, že poskytnutím tejto možnosti S. De Loeckerovi mu dala príležitosť byť vypočutý pred novým predbežným preskúmaním spisu zo strany IDOC-u, a teda pred prijatím sporného rozhodnutia. Všeobecný súd však podľa nej nezohľadnil túto skutočnosť v rámci svojej analýzy.
- 44 ESVČ okrem toho spresňuje, že sa domnievala, že na účely predbežnej analýzy bolo vhodnejšie požiadať S. De Loeckera, aby opätovne predložil svoje stanovisko písomne, prípadne spolu s dodatočnými dôkazmi, než len zaslať príslušným správny orgánom pôvodnú sťažnosť alebo vypočut S. De Loeckera ihneď po prvej predbežnej analýze. Vzhľadom na neprítomnosť nových skutočností by tieto útvary podľa nej zjavne nedospeli k odlišnému výsledku, než bol výsledok prvého preskúmania. Keďže S. De Loecker neuviedol nič nové, podľa nej nemusel byť vypočutý po druhýkrát pri novej predbežnej analýze.
- 45 ESVČ pripomína, že v prejednávanej veci nepreniesla na IDOC svoje právomoci a v podstate spresňuje, že z tohto dôvodu jedine jej ako orgánu oprávnenému uzatvárať pracovné zmluvy (OUPZ) prislúcha zabezpečiť dodržanie práva byť vypočutý. Spresňuje, že hoci nie je vylúčené, že pri takejto analýze IDOC konštatuje nezrovnalosti alebo usúdi, že by bolo potrebné objasniť určité okolnosti u osoby, ktorá podala sťažnosť, tento úrad by mohol navrhnúť ESVČ, aby požiadala sťažovateľa o poskytnutie doplňujúcich informácií. Takýto postup však podľa nej nepatrí do pôsobnosti práva byť vypočutý a práva na obhajobu, ale týka sa administratívneho preskúmania spisu.

- 46 ESVČ z uvedených okolností vyvodzuje, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že právo byť vypočutý vyplývajúce z článku 41 ods. 2 písm. a) Charty sa uplatňovalo v rámci postupu prijímania prípravného aktu. Rovnako sa podľa nej dopustil pochybenia, keď nezohľadnil skutočnosť, že S. De Loecker bol vypočutý pred novou predbežnou analýzou spisu.
- 47 S. De Loecker vo svojej odpovedi tvrdí, že v rámci skúmania jeho žiadosti o pomoc vôbec nebol riadne vypočutý.
- 48 S. De Loecker predovšetkým poznamenáva, že v prejednávanej veci odovzdal ESVČ list predsedu riadiaceho výboru ministerstva zahraničných vecí Belgického kráľovstva potvrdzujúci rôzne skutočnosti uvedené na podporu jeho žiadosti o pomoc. Tvrdí, že vzhľadom na to, že IDOC ho nevypočul, nemohol uviesť tieto skutočnosti pred týmto úradom, ani predložiť tomuto úradu kópiu tohto listu, ani požiadať, aby bol autor uvedeného listu vypočutý počas administratívneho vyšetrovania. Všeobecný súd preto podľa neho správne rozhodol, že bolo porušené jeho právo byť účelne a efektívne vypočutý predtým, ako ESVČ zamietne jeho žiadosť o pomoc.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

- 49 V prvom rade v rozsahu, v akom ESVČ vytýka Všeobecnému súdu, že nezohľadnil skutočnosť, že vypočula S. De Loeckera tým, že mu dala príležitosť predložiť akékoľvek doplňujúce skutočnosti k pôvodnej žiadosti predtým, než znovu predložila spis príslušným útvarom Komisie s cieľom predbežnej analýzy, treba konštatovať, že Všeobecný súd v bode 49 napadnutého rozsudku túto skutočnosť uviedol predtým, ako spresnil, najmä v bode 57 napadnutého rozsudku, že vada, ktorou bolo poznačené konanie, sa vyskytla v štádiu konania, v ktorom IDOC uskutočnil predbežnú analýzu a na konci ktorého tento úrad prijal svoju predbežnú analytickú správu určenú pre ESVČ.
- 50 V druhom rade v rozsahu, v akom ESVČ tvrdí, že Všeobecný súd tým, že uviedol, že právo byť vypočutý sa vzťahovalo na postup prijímania prípravného aktu, nezohľadnil skutočnosť, že nepreniesla svoje právomoci na IDOC, treba konštatovať, že z bodov 57, 59 a 65 napadnutého rozsudku vyplýva, že Všeobecný súd usúdil, že S. De Loecker mal byť vypočutý počas vyšetrovania, ktoré viedol IDOC, teda v štádiu konania, v ktorom tento úrad vypracoval predbežnú analýzu a na ktorého konci vyhotovil svoju predbežnú analytickú správu.
- 51 Všeobecný súd teda neopomenul zohľadniť skutočnosti, ktoré uviedla ESVČ, len sa obmedzil na to, že z nich vyvodil iné právne dôsledky.
- 52 Z toho vyplýva, že prvá časť jediného odvolacieho dôvodu musí byť zamietnutá ako nedôvodná.

O druhej a tretej časti jediného odvolacieho dôvodu

- 53 Druhá časť jediného odvolacieho dôvodu smeruje proti bodom 55 až 57 napadnutého rozsudku. V tejto časti ESVČ v podstate tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne vyložil rozsudok Súdu pre verejnú službu zo 16. decembra 2015, De Loecker/ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153). Všeobecný súd podľa nej nesprávne vyložil tento rozsudok tak, že ukladá ESVČ povinnosť vypočuť S. De Loeckera v štádiu predbežnej analýzy.
- 54 V tretej časti jediného odvolacieho dôvodu sa ESVČ v podstate domnieva, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho posúdenia, keď na prejednanú vec uplatnil odôvodnenie vyplývajúce z rozsudku Všeobecného súdu zo 14. februára 2017, Kerstens/Komisia (T-270/16 P, neuverejnený, EU:T:2017:74). Tvrdí, že Všeobecný súd nezohľadnil skutočnosť, že na rozdiel od veci, v ktorej bol vydaný uvedený rozsudok a v ktorej išlo o právo byť vypočutý počas administratívneho vyšetrovania, sa prejednávaná vec týka údajného porušenia tohto práva v rámci predbežnej analýzy uskutočnenej útvarmi Komisie v mene ESVČ, ktorá predchádza administratívne vyšetrovaniu.

– Tvrdenia účastníkov konania

- 55 ESVČ v podstate tvrdí, že výklad rozsudku Súdu pre verejnú službu zo 16. decembra 2015, De Loecker/ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153), ktorý podal Všeobecný súd, je nesprávny, keďže Všeobecný súd nesprávne usúdil, že tento rozsudok ukladal ESVČ povinnosť vypočúť S. De Loeckera už v štádiu predbežnej analýzy IDOC-u. ESVČ sa pritom domnieva, že Súd pre verejnú službu v bodoch 44 až 49 uvedeného rozsudku iba konštatoval, že ESVČ porušila právo S. De Loeckera byť vypočutý pred prijatím sporného rozhodnutia, ktorým sa skončilo konanie bez vyhovenia sťažnosti a ktorým sa teda zamietla jeho sťažnosť. Súd pre verejnú službu preto podľa nej usúdil, že povinnosť vypočúť S. De Loeckera sa mala dodržať pred prijatím konečného rozhodnutia ESVČ, ktoré nastalo z časového hľadiska nevyhnutne neskôr než predbežná analýza spisu zo strany IDOC-u.
- 56 ESVČ v prvom rade tvrdí, že táto predbežná analýza nepredstavuje akt spôsobujúci ujmu, ktorý by mal vplyv na práva S. De Loeckera, ale interný akt čisto prípravnej povahy, ktorý umožňuje OOUPZ posúdiť, či je alebo nie je potrebné začať administratívne vyšetrovanie. V tejto súvislosti sa opiera o rozsudok z 12. júla 2012, Komisia/Nanopoulos (T-308/10 P, EU:T:2012:370, bod 85). Keď OOUPZ rozhodne začať alebo nezačať administratívne vyšetrovanie, zohľadní viacero skutočností, vrátane predbežnej analýzy, ktorú vykonal IDOC. Dotknutej osoby sa teda podľa nej nepriaznivo dotýka rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o pomoc, a nie predbežná analýza. Pred prijatím tohto posledného uvedeného rozhodnutia však OOUPZ podľa nej vypočul túto osobu, ktorá vtedy mala príležitosť uviesť akékoľvek tvrdenia a predložiť akýkoľvek dokument, ktorý nebol poskytnutý pri podaní žiadosti o pomoc.
- 57 V druhom rade ESVČ uvádza, v postavení OOUPZ jej prislúcha zaručiť dodržanie práva byť vypočutý pred prijatím konečného rozhodnutia. IDOC tak podľa nej len zabezpečoval asistenčné služby v rámci administratívnej dohody (Service-Level Arrangement – SLA) uzatvorenej medzi ESVČ a príslušnými službami Komisie.
- 58 V treťom rade ESVČ uvádza, že ani z prílohy IX Služobného poriadku týkajúcej sa disciplinárnych konaní, ani z článku 41 ods. 2 písm. a) Charty nevyplýva, že právo byť vypočutý sa uplatňuje už v štádiu predbežnej analýzy spisu.
- 59 V prejednávanej veci ESVČ podľa svojho názoru po tom, čo poskytla S. De Loeckerovi príležitosť uviesť všetky doplňujúce skutkové okolnosti na podporu svojej sťažnosti na obťažovanie, na základe predbežnej analýzy, ktorú uskutočnil IDOC, ako aj odporúčania, ktoré vydal IDOC, usúdila, že spis neobsahoval dostatok skutočností predstavujúcich počiatočný dôkaz o obťažovaní voči jeho osobe. ESVČ v dôsledku toho podľa svojho vyjadrenia informovala S. De Loeckera, že sa nezdá opodstatnené začať administratívne vyšetrovanie proti osobe, ktorá sa voči nemu údajne dopustila obťažovania. ESVČ sa domnieva, že v tomto štádiu konania nebolo potrebné znovu ho vypočúť. ESVČ naproti tomu tvrdí, že ak by sa rozhodlo o začatí takéhoto vyšetrovania, S. De Loecker by mal príležitosť byť vypočutý, to znamená predložiť doplňujúce informácie a pripomienky, v priebehu administratívneho vyšetrovania a predovšetkým pred jeho ukončením.
- 60 Treťou časťou svojho jediného odvolacieho dôvodu ESVČ v podstate tvrdí, že odôvodnenie rozsudku Všeobecného súdu zo 14. februára 2017, Kerstens/Komisia (T-270/16 P, neuverejnený, EU:T:2017:74), uvedeného v bode 58 napadnutého rozsudku, nemožno uplatniť na prejednávanú vec.
- 61 ESVČ uvádza, že rozsudok Všeobecného súdu zo 14. februára 2017, Kerstens/Komisia (T-270/16 P, neuverejnený, EU:T:2017:74), sa týkal otázky, či disciplinárnemu konaniu, ktoré bolo začaté proti dotknutému úradníkovi Únie, malo predchádzať administratívne vyšetrovanie. ESVČ sa domnieva, že Všeobecný súd v uvedenom rozsudku usúdil, že Komisia nedodrжала svoje vlastné vykonávacie predpisy tým, že začala disciplinárne konanie bez toho, aby predtým viedla administratívne vyšetrovanie, v priebehu ktorého mal byť dotknutý úradník vypočutý. Prejednávaná vec je však podľa nej zjavne odlišná od veci, v ktorej bol vydaný uvedený rozsudok, a to z dvoch dôvodov. ESVČ na jednej strane

uvádza, že ak by bolo začaté administratívne vyšetrovanie, bolo by vedené proti údajnému obťažovateľovi, a nie proti S. De Loeckerovi. Na druhej strane v prejednávanej veci nebolo začaté žiadne administratívne vyšetrovanie, ani disciplinárne konanie.

- 62 Keď teda Všeobecný súd uplatnil odôvodnenie svojho rozsudku zo 14. februára 2017, Kerstens/Komisia (T-270/16 P, neuverejnený, EU:T:2017:74), na prejednávajúcu vec, podľa nej si zamenil jednotlivé etapy konania, a to predbežnú analýzu, administratívne vyšetrovanie, postup pred disciplinárnym konaním a samotné disciplinárne konanie.
- 63 S. De Loecker spochybňuje dôvodnosť argumentácie ESVČ týkajúcej sa výkladu odôvodnenia rozsudku Súdu pre verejnú službu zo 16. decembra 2015, De Loecker/ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153).
- 64 Okrem toho sa S. De Loecker domnieva, že argumentácia ESVČ týkajúca sa toho, že odôvodnenie rozsudku Všeobecného súdu zo 14. februára 2017, Kerstens/Komisia (T-270/16 P, neuverejnený, EU:T:2017:74), nemožno uplatniť v prejednávanej veci, je zjavne neprípustná, keďže ESVČ v tejto súvislosti nerozvíja žiadnu relevantnú skutočnosť a v každom prípade spochybňuje túto argumentáciu.

– Posúdenie Súdnym dvorom

- 65 V bode 65 napadnutého rozsudku Všeobecný súd uviedol, že S. De Loecker mal byť vypočutý počas prvej fázy konania, teda v štádiu, v ktorom IDOC vykonáva predbežnú analýzu, na konci ktorej prijíma správu obsahujúcu odporúčanie týkajúce sa existencie alebo neexistencie počiatočného dôkazu o existencii obťažovania, čo je nevyhnutnou podmienkou na začatie administratívneho vyšetrovania.
- 66 Najskôr treba pripomenúť, že osoba, ktorá na základe článkov 12a a 24 Služobného poriadku podala žiadosť o pomoc z dôvodu, že bola údajne psychicky obťažovaná, sa môže na základe zásady riadnej správy vecí verejných dovoliť práva byť vypočutá v súvislosti so skutočnosťami, ktoré sa jej týkajú (pozri analogicky rozsudok zo 4. apríla 2019, OZ/EIB, C-558/17 P, EU:C:2019:289, bod 50).
- 67 Článok 41 ods. 2 písm. a) Charty totiž stanovuje, že právo na riadnu správu vecí verejných zahŕňa najmä právo každého na vypočutie pred prijatím akéhokoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať.
- 68 Právo byť vypočutý zaručuje každému možnosť účelne a efektívne oznámiť svoj názor v priebehu správneho konania, a to skôr, ako bude prijaté akékoľvek rozhodnutie, ktoré môže nepriaznivo ovplyvniť jeho záujmy (pozri analogicky rozsudok zo 4. apríla 2019, OZ/EIB, C-558/17 P, EU:C:2019:289, bod 53 a citovanú judikaturu).
- 69 Ďalej treba spresniť, že právo byť vypočutý sleduje dvojaký cieľ. Na jednej strane slúži na čo najpresnejšie a najsprávnejšie preverenie veci a zistenie skutkového stavu a na druhej strane umožňuje zabezpečiť účinnú ochranu dotknutej osoby. Toto právo má predovšetkým zabezpečiť, aby každé rozhodnutie spôsobujúce ujmu bolo prijaté s plnou znalosťou veci a jeho cieľom je predovšetkým umožniť príslušnému orgánu opraviť chybu alebo umožniť dotknutej osobe uviesť také skutočnosti týkajúce sa jej osobného stavu, ktoré môžu ovplyvniť prijatie alebo neprijatie rozhodnutia alebo jeho obsah (pozri v tomto zmysle rozsudky z 3. júla 2014, Kamino International Logistics a Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 a C-130/13, EU:C:2014:2041, bod 38 a citovanú judikaturu, ako aj z 11. decembra 2014, Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, body 37 a 59).
- 70 V prejednávanej veci sporné rozhodnutie, ktorým ESVČ zamietla žiadosť o pomoc podanú S. De Loeckerom na základe článkov 12a a 24 Služobného poriadku, predstavuje individuálne opatrenie prijaté voči nemu, ktoré sa ho nepriaznivo dotýka v zmysle článku 41 ods. 2 Charty.

- 71 Ako uviedol Všeobecný súd v bode 59 napadnutého rozsudku a ako tvrdila ESVČ vo svojom odvolaní, práve na základe predbežnej analýzy, ktorú vykonal IDOC, táto služba prijala sporné rozhodnutie, ktoré odráža závery tejto analýzy. Pokiaľ ide o spôsob, akým sa táto analýza vykonáva, treba spresniť, že podľa prílohy 6 administratívnej dohody uzavretej medzi ESVČ a GR pre ľudské zdroje a bezpečnosť, označenej ako Ares (2013)859A35, platí, že hoci ESVČ zostáva OUPZ, ktorý prijíma konečné rozhodnutie, IDOC vykonáva „operatívnu“ časť konania.
- 72 Ako bolo uvedené v bodoch 24 a 25 tohto rozsudku, S. De Loecker bol vypočutý predtým, než IDOC vykonal svoju analýzu. Naproti tomu nebol vypočutý ani v rámci predbežnej analýzy zo strany IDOC, ani predtým, ako IDOC zaslal svoje odporúčania ESVČ, a ani predtým, ako táto služba prijala sporné rozhodnutie.
- 73 Keďže ESVČ prijala toto rozhodnutie na základe predbežnej analýzy, ako aj odporúčaní IDOC, mala zabezpečiť dodržanie práva S. De Loeckera byť vypočutý tým, že mu mala dať príležitosť predložiť svoje pripomienky a prípadne poskytnúť dodatočné informácie v rámci vyšetrovania, ktoré viedol IDOC. Jeho vypočutie by totiž prípadne mohlo viesť IDOC k formulovaniu odlišných záverov, čo mohlo viesť k začatiu administratívneho vyšetrovania.
- 74 Toto posúdenie je podporené okolnosťou, že rozhodnutie, ktorým sa zamietajú žiadosti o pomoc v rámci sťažnosti pre psychické obťažovanie, akým je sporné rozhodnutie, môže mať pre dotknutú osobu závažné následky, keďže psychické obťažovanie môže mať mimoriadne ničivé účinky na zdravotný stav tejto osoby a uznanie existencie takéhoto obťažovania administratívou môže mať samo osebe priaznivý účinok v rámci terapeutického procesu uzdravovania uvedenej osoby.
- 75 Všeobecný súd teda bez toho, aby porušil článok 41 ods. 2 písm. a) Charty alebo nesprávne vyložil rozsudok Súdu pre verejnú službu zo 16. decembra 2015, De Loecker/ESVČ (F-34/15, EU:F:2015:153), rozhodol, že bolo porušené právo S. De Loeckera byť vypočutý.
- 76 Pokiaľ ide o tretiu časť jediného odvolacieho dôvodu, ktorá sa vzťahuje na odôvodnenie Všeobecného súdu týkajúce sa rozsudku zo 14. februára 2017, Kerstens/Komisia (T-270/16 P, neuverejnený, EU:T:2017:74), stačí uviesť, že ako vyplýva z použitia slov „okrem iného“ v bode 58 napadnutého rozsudku, ide len o doplnujúcu úvahu rozvinutú Všeobecným súdom. Za týchto podmienok musí byť tretia časť jediného odvolacieho dôvodu zamietnutá ako neúčinná.
- 77 Z toho vyplýva, že je potrebné zamietnuť druhú časť jediného odvolacieho dôvodu ako nedôvodnú a jeho tretiu časť ako neúčinnú a v dôsledku toho zamietnuť odvolanie.

O trovách

- 78 Podľa článku 138 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora uplatniteľného na základe článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže S. De Loecker navrhol uložiť ESVČ povinnosť nahradiť trovy konania a ESVČ nemala so svojím odvolaním úspech, je opodstatnené uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (siedma komora) rozhodol takto:

1. Odvolanie sa zamietajú.

2. Európska služba pre vonkajšiu činnosť (ESVČ) je povinná nahradiť trovy konania.

Podpisy